

586214/I

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 13 § 2a i art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1325), Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z 15 czerwca 2020 r., który w tym samym dniu wpłynął za pośrednictwem platformy ePUAP, uzupełnionym 26 czerwca, 1 i 13 lipca oraz 3 sierpnia 2020 r., o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego, dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych, w zakresie ustalenia, czy podpisanie aneksu o odroczenie raty kapitałowej na 6 miesięcy będzie skutkowało faktem, że Wnioskodawca winien rozliczyć koszty tego leasingu na nowych zasadach podpisanych po 1 stycznia 2019 r., pomimo, że Spółka podpisała umowę w 2018 r., w przypadku gdy nie dojdzie do zmiany wysokości rat, a nastąpi jedynie przesunięcie w czasie spłaty rat ustalonych przednio w umowie leasingu zawartej w 2018 r. – **jest prawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 15 czerwca 2020 r. do Organu wpłynął ww. wniosek o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego, dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych, w zakresie ustalenia, czy podpisanie aneksu o odroczenie raty kapitałowej na 6 miesięcy będzie skutkowało faktem, że Wnioskodawca winien rozliczyć koszty tego leasingu na nowych zasadach podpisanych po 1 stycznia 2019 r., pomimo, że Spółka podpisała umowę w 2018 r. W dniach 26 czerwca oraz 1 lipca 2020 r. wniosek został uzupełniony, jednakże nadal nie spełniał wymogów formalnych, dlatego też pismem z 9 lipca 2020 r. Znak: 0111-KDIB1-1.4010.255.2020.1.BK wezwano do jego uzupełnienia, co też nastąpiło 13 lipca oraz 3 sierpnia 2020 r.

We wniosku przedstawiono następujące zdarzenie przyszłe:

Spółka podpisała umowę leasingu na samochód osobowy z końcem 2018 roku (wartość samochodu przekracza limit ustanowiony w przepisach obowiązujących od 1 stycznia 2019 r.). Ze względu na trudniejszą sytuację biznesową w Polsce spowodowaną pandemią wiele instytucji finansowych proponuje bardzo atrakcyjne rozwiązania i oferuje możliwość odroczenia nawet na 6 miesięcy spłaty raty kapitałowej zawartej w standardowej umowie leasingu i wydłużenie umowy o ten okres, bez żadnych dodatkowych opłat związanych z aneksowaniem umowy i bez podniesienia wysokości marży. Jednak obecnie żadna instytucja leasingowa nie ma pewności, jak taki aneks będzie interpretowany przez Urzędy Skarbowe. Informacja z firmy leasingowej wskazuje: „Jednocześnie zwracamy Państwa uwagę na umowy leasingu, których przedmiotem są samochody osobowe, zawarte do 31 grudnia 2018 r. i fakt, że - zgodnie z obowiązującymi obecnie przepisami prawa - zmiana warunków takiej umowy leasingu może skutkować koniecznością stosowania przepisów ustaw w zakresie leasingu i opodatkowania używania samochodów osobowych w brzmieniu przepisów obowiązującym od 1 stycznia 2019 roku.”

W uzupełnieniu wniosku ujętym w piśmie z 13 lipca 2020 r. wskazano m.in., że z uwagi na wystąpienie do firmy leasingowej i ze względu na fakt, że bank udzielający leasingu wyznaczył sobie 14 dni na odpowiedź, na tym etapie Wnioskodawca wskazał dwie możliwe sytuacje:

- a. w związku z odroczeniem terminu spłaty poszczególnych rat nie dojdzie do zmiany wysokości rat, a nastąpi jedynie przesunięcie w czasie spłaty rat ustalonych uprzednio w umowie leasingu zawartej w 2018 r.,
- b. w związku z odroczeniem terminu spłaty poszczególnych rat dojdzie do minimalnej zmiany wysokości rat oraz nastąpi przesunięcie w czasie spłaty rat ustalonych uprzednio w umowie leasingu zawartej w 2018 r.

W uzupełnieniu wniosku ujętym w piśmie z 3 sierpnia 2020 r. Wnioskodawca sprecyzował, iż w związku z odroczeniem terminu spłaty poszczególnych rat nie dojdzie do zmiany wysokości rat, a nastąpi jedynie przesunięcie w czasie spłaty rat ustalonych uprzednio w umowie leasingu zawartej w 2018 r. Z informacji uzyskanej od PKO Leasing wynika bowiem, że zawieszenie spłaty rat kapitałowych na okres 6 miesięcy z jednoczesnym wydłużeniem okresu umowy o ilość zawieszanych rat” przez okres 6 miesięcy będą płacili Państwo same odsetki, po upływie okresu karencji pozostałe raty zostaną na niezmienionym poziomie. Prośba o interpretację indywidualną dotyczącą leasingu samochodu wziętego przed rokiem 2019. Czy zmiany w harmonogramie spłat leasingu samochodu, będące skutkiem COVID-19, na podstawie aneksu do umowy powodują konieczność przejścia na nowe, limitowane zasady zaliczania kosztów wprowadzone i obowiązujące od 1 stycznia 2019?

W związku z powyższym zadano następujące pytanie (ostatecznie sformułowane w piśmie z 11 lipca 2020 r.):

Czy podpisanie aneksu o odroczenie raty kapitałowej na 6 miesięcy będzie skutkowało faktem, że Wnioskodawca winien rozliczyć koszty tego leasingu na nowych zasadach podpisanych po 1 stycznia 2019 r., pomimo, że Spółka podpisała umowę w 2018 r.?

Zdaniem Wnioskodawcy (ostatecznie sformułowanym w piśmie z 3 sierpnia 2020 r.), podpisanie aneksu o odroczenie raty kapitałowej na 6 miesięcy będzie skutkowało dla Wnioskodawcy obowiązkiem rozliczenia kosztów tego leasingu na zasadach obowiązujących do 31 grudnia 2018 r.

Uzasadniając powyższe Wnioskodawca wskazał, iż zawieszenie spłaty raty kapitałowej na okres do 6 miesięcy nie zmienia daty podpisania umowy tylko wprowadza aneks do tej umowy. Nowe zasady wprowadzone od 1 stycznia 2019 roku powinny dotyczyć tylko i wyłącznie umów podpisanych po tym okresie, czyli całkowicie nowych umów. Na podstawie interpretacji ustawy Dz.U. 1992 Nr 21 poz. 86 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych.

Zasada „prawo nie działa wstecz”, inaczej zwana zakazem retroaktywności prawa, to jedna z podstawowych zasad demokratycznego państwa prawa, mająca swoje korzenie w starożytnym prawie rzymskim (*lex retro non agit*). Jest ona ściśle związana z problematyką norm intertemporalnych. Według tej zasady, niemożliwe jest działanie prawa wstecz, a zatem tworzenie i stosowanie prawa, które odnosiłoby się do zdarzeń prawnych mających miejsce przed jego wejściem w życie.

Jest to podstawowa zasada, gwarantująca pewność prawa, stanowi ona fundament zaufania jednostki wobec państwa. Zasada ta chroni także prawa nabyte, uniemożliwiając samowolne ich pozbawianie poprzez zmianę przepisów. Obowiązki zasady *lex retro non agit* można wywieść zarówno z przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (art. 42 ustęp 1), jak i z przepisów o randze kodeksowej (art. 3 Kodeksu cywilnego oraz art. 1 Kodeksu karnego).

Wszelkie wyjątki od tej zasady mogą zostać ustanowione tylko wtedy, gdy wiążą się one z korzyścią obywatela, zakazem bezwzględny jest natomiast objęcie retroaktywne stosowanie prawa surowszego (lex severior retro non agit).

Instytucje finansowe (dalej: „Firma leasingowa”) przedstawiają swoim stałym klientom ciekawą ofertę odroczenia spłat raty kapitałowej, co ma wesprzeć klientów w okresie pandemii. Jednak jeśli, takie wsparcie wiązałoby się z przejściem rozliczeń na gorszych warunkach wprowadzonych po 1 stycznia 2019 roku, taka pomoc w ogóle nie miała by sensu i finansowej logiki.

Z objaśnień podatkowych wydanych w kwietniu 2020 roku przez Ministerstwo Finansów wynika, że aby doszło do utraty prawa zaliczania kosztów na starych zasadach: „(...) zmiana umowy musi mieć charakter istotnej zmiany treści stosunku prawnego łączącego strony, niewynikającej z treści samej umowy. Taką istotną zmianą będzie np. zmiana przedmiotu umowy leasingu, zmiana strony umowy (np. cesja leasingu).” - fragment Objaśnień podatkowych Ministerstwa Finansów z dnia 9 kwietnia 2020 r.

Z powyższego wynika, że zmiana w harmonogramie pomagająca przedsiębiorcy w sytuacji kryzysowej COVID nie stanowi istotnej zmiany w umowie.

Reasumując, zdaniem Wnioskodawcy, podpisanie aneksu o odroczenie raty kapitałowej na 6 miesięcy będzie skutkowało dla Wnioskodawcy obowiązkiem rozliczenia kosztów tego leasingu na zasadach obowiązujących do 31 grudnia 2018 r.

Wnioskodawca prosi o oficjalne stanowisko w sprawie dotyczące jednej umowy leasingowej podpisanej w 2018 roku dla samochodu o wartości wyższej niż limit ustanowiony w nowych przepisach od 1 stycznia 2019 roku, tj. w zakresie wskazania czy zmiany w harmonogramie spłat leasingu samochodu, będące skutkiem COVID-19, na podstawie aneksu do umowy powodują konieczność przejścia na nowe, limitowane zasady zaliczania kosztów wprowadzone i obowiązujące od 1 stycznia 2019?

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia przyszłego jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 865, z późn. zm., dalej: „ustawa o CIT”), kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów ze źródła przychodów lub w celu zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1. (...)

W myśl tego przepisu, podatnik ma możliwość odliczenia dla celów podatkowych wszelkich wydatków, pod tym jednak warunkiem, że wykaże ich związek z prowadzoną działalnością gospodarczą, a ich poniesienie ma lub może mieć wpływ na wielkość osiągniętego przychodu.

W świetle powyższego, aby wydatek poniesiony przez podatnika stanowił dla niego koszt uzyskania przychodu, muszą być spełnione następujące warunki:

- został poniesiony przez podatnika, tj. w ostatecznym rozrachunku musi on zostać pokryty z zasobów majątkowych podatnika (nie stanowią kosztu uzyskania przychodu podatnika wydatki, które zostały poniesione na działalność podatnika przez osoby inne niż podatnik),
- jest definitywny (rzeczywisty), tj. wartość poniesionego wydatku nie została podatnikowi w jakikolwiek sposób zwrócona,
- pozostaje w związku z prowadzoną przez podatnika działalnością gospodarczą,

- poniesiony został w celu uzyskania, zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów lub może mieć wpływ na wielkość osiągniętych przychodów,
- został właściwie udokumentowany,
- nie może znajdować się w grupie wydatków, których zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, nie uważa się za koszty uzyskania przychodów.

Kosztami uzyskania przychodów są wszelkie racjonalne i gospodarczo uzasadnione wydatki związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, których celem jest osiągnięcie, zabezpieczenie lub zachowanie źródła przychodów. Z powyższego wynika zatem, że aby wydatek mógł zostać zaliczony do kosztów uzyskania przychodów należy oceniać jego związek z prowadzoną działalnością gospodarczą podmiotu.

Z oceny tego związku powinno wynikać, że poniesiony wydatek obiektywnie może przyczyniać się do osiągnięcia przychodu, bądź służyć zachowaniu lub zabezpieczeniu źródła przychodów – w okresie ponoszenia kosztów lub w przyszłości.

Zasady opodatkowania stron umowy leasingu reguluje rozdział 4a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

W myśl art. 17a pkt 1 ww. ustawy, ilekroć w rozdziale jest mowa o umowie leasingu – rozumie się przez to umowę nazwaną w kodeksie cywilnym, a także każdą inną umowę, na mocy której jedna ze stron, zwana dalej „finansującym”, oddaje do odpłatnego używania albo używania i pobierania pożytków na warunkach określonych w ustawie drugiej stronie, zwanej dalej „korzystającym”, podlegające amortyzacji środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne, a także grunty oraz prawo wieczystego użytkowania gruntów.

Z kolei art. 17a pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych stanowi, że ilekroć w rozdziale jest mowa o podstawowym okresie umowy leasingu – rozumie się przez to czas oznaczony, na jaki została zawarta ta umowa, z wyłączeniem czasu, na który może być przedłużona lub skrócona; w przypadku zmiany strony lub stron tej umowy podstawowy okres umowy uważa się za zachowany, jeżeli inne postanowienia umowy nie uległy zmianie.

Zgodnie z art. 17b ust. 1 cytowanej ustawy, opłaty ustalone w umowie leasingu, ponoszone przez korzystającego w podstawowym okresie umowy z tytułu używania środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych stanowią przychód finansującego i odpowiednio w przypadku, o którym mowa w pkt 1, koszt uzyskania przychodów korzystającego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, jeżeli:

1. umowa leasingu, w przypadku gdy korzystającym nie jest osoba wymieniona w pkt 2, została zawarta na czas oznaczony, stanowiący co najmniej 40% normatywnego okresu amortyzacji, jeżeli przedmiotem umowy leasingu są podlegające odpisom amortyzacyjnym rzeczy ruchome lub wartości niematerialne i prawne, albo została zawarta na okres co najmniej 5 lat, jeżeli jej przedmiotem są podlegające odpisom amortyzacyjnym nieruchomości;
2. umowa leasingu, w przypadku gdy korzystającym jest osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej, została zawarta na czas oznaczony;
3. suma ustalonych opłat w umowie leasingu, o której mowa w pkt 1 lub 2, pomniejszona o należny podatek od towarów i usług, odpowiada co najmniej wartości początkowej środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, a w przypadku zawarcia przez finansującego

następnej umowy leasingu środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej będących uprzednio przedmiotem takiej umowy odpowiada co najmniej jego wartości rynkowej z dnia zawarcia następnej umowy leasingu; przepis art. 14 stosuje się odpowiednio.

Stosownie do art. 17b ust. 2 ww. ustawy, jeżeli finansujący w dniu zawarcia umowy leasingu korzysta ze zwolnień w podatku dochodowym przysługujących na podstawie:

1. art. 6,
2. przepisów o specjalnych strefach ekonomicznych,
3. art. 23 i 37 ustawy z dnia 14 czerwca 1991 r. o spółkach z udziałem zagranicznym (Dz. U. z 1997 r. poz. 143, z 1998 r. poz. 1063 oraz z 1999 r. poz. 484 i 1178)

-do umowy tej stosuje się zasady opodatkowania określone w art. 17f-17h.

Z przepisów powyższych wynika zatem, co do zasady, że jeżeli umowa leasingu spełnia określone w art. 17b ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 2 ustawy warunki, to wówczas ponoszone przez leasingobiorcę (korzystającego) w związku z tą umową wydatki w podstawowym okresie, z tytułu używania przedmiotu leasingu mogą stanowić koszty uzyskania przychodów.

Od 1 stycznia 2019 r. zmieniły się zasady zaliczania do kosztów uzyskania przychodów opłat wynikających z umowy leasingu, umowy najmu, dzierżawy i innej o podobnym charakterze dotyczącej samochodu osobowego.

W myśl art. 2 pkt 6 lit. a ustawy z dnia 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 2159, dalej: ustawa zmieniająca), w art. 16 w ust. 1 po pkt 49 dodaje się pkt 49a.

Stosownie do art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, nie uważa się za koszty uzyskania przychodów dotyczących samochodu osobowego opłat wynikających z umowy leasingu, o której mowa w art. 17a pkt 1, umowy najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze, z wyjątkiem opłat z tytułu składek na ubezpieczenie samochodu osobowego, w wysokości przekraczającej ich część ustaloną w takiej proporcji, w jakiej kwota 150 000 zł pozostaje do wartości samochodu osobowego będącego przedmiotem tej umowy.

Na mocy art. 16 ust. 5c ww. ustawy, w przypadku samochodu osobowego oddanego do używania na podstawie umowy leasingu, o której mowa w art. 17a pkt 1, ograniczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 49a, stosuje się do tej części opłaty, która stanowi spłatę wartości samochodu osobowego.

Natomiast skutki w podatku dochodowym wynikające ze zmiany umowy leasingu samochodu osobowego zawartej przed dniem 1 stycznia 2019 r. określa art. 8 ustawy z dnia 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw.

Na podstawie powołanego przepisu, do umów leasingu dotyczących samochodu osobowego zawartych przed dniem 1 stycznia 2019 r. stosuje się dotychczasowe, tj. obowiązujące do dnia 31 grudnia 2018 r., przepisy regulujące zaliczanie do kosztów uzyskania przychodów wydatków związanych z opłatami za korzystanie z samochodów używanych na podstawie umowy leasingu. Nowe regulacje, tj. obowiązujące od dnia 1 stycznia 2019 r. znajdują zastosowanie do umów leasingu zmienionych lub odnowionych po dniu 31 grudnia 2018 r.

Wskazać należy, żeby zaistniał skutek w postaci utraty prawa do stosowania dotychczasowych przepisów, tj. przepisów obowiązujących do dnia 31 grudnia

2018 r., zmiana umowy musi mieć charakter istotnej zmiany treści stosunku prawnego łączącego strony. Istotne znaczenie ma również wpływ dokonanej zmiany umowy leasingu na skutki podatkowe związane z rozliczeniem umowy leasingu, co w szczególności wiąże się z rozliczaniem kosztów uzyskania przychodów.

Celem wprowadzonych na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych zmian jest ujednoczenie zasad podatkowego rozliczania przez podatników wykorzystywania w prowadzonej działalności samochodów osobowych, niezależnie od rodzaju umowy, na podstawie której podatnik korzysta z takiego samochodu. W przepisie tym, zgodnie z uzasadnieniem do projektu ustawy, zakłada się wprowadzenie limitu zaliczania do kosztów uzyskania przychodów opłat z tytułu używania samochodu osobowego na podstawie umowy leasingu, najmu, dzierżawy oraz innej umowy o podobnym charakterze. Do końca 2018 r. korzystanie przez podatników z tych form wykorzystywania samochodów osobowych stanowiło preferencję w stosunku do zakupu samochodu osobowego. Preferencja ta miała charakter wielopłaszczyznowy. Nie ograniczała się bowiem jedynie do szybszego rozliczenia kosztu „nabycia” samochodu przez przedsiębiorcę. Korzyść ta związana była również z możliwością pełnego podatkowego rozliczenia takich kosztów. Po stronie leasingobiorcy/najemcy nie obowiązywał bowiem w tym zakresie limit odnoszący się do wartości samochodu osobowego. Sytuacja taka prowadziła do tego, że jako samochody „firmowe” powszechnie wykorzystywane są samochody luksusowe, których charakterystyka niejednokrotnie przekracza faktyczne potrzeby przedsiębiorcy związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Charakterystyka ta predysponuje taki pojazd do wykorzystywania zasadniczo również do celów prywatnych.

Należy zauważyć, że ustawodawca – uchwalając niniejsze zmiany – w art. 8 ust. 1 ustawy zmieniającej wskazał, że w przypadku umów leasingu zawartych przed 1 stycznia 2019 r. podatnik będzie mógł rozliczać leasing na zasadach obowiązujących do końca 2018 r., chyba że umowa taka została zmieniona lub odnowiona po 31 grudnia 2018 r.

Analizując wyjątek określony w art. 8 ust. 2 ustawy zmieniającej, w pierwszej kolejności należy ustalić, kiedy dochodzi do zmiany lub odnowienia umowy leasingu, najmu, dzierżawy itp. Należy zauważyć, że dopuszczalne jest dokonywanie zmian treści umowy (leasingu, najmu, dzierżawy itp.) niewpływających na możliwość stosowania zasady określonej w art. 8 ust. 1 ustawy zmieniającej. Innymi słowy, nie każda zmiana treści umowy pociąga za sobą utratę prawa do stosowania korzystniejszej, dotychczasowej regulacji. Aby zaistniał skutek w postaci utraty prawa do stosowania dotychczasowych przepisów, zmiana umowy musi mieć charakter istotnej zmiany treści stosunku prawnego łączącego strony, niewynikającej z treści samej umowy. Taką istotną zmianą będzie np. zmiana przedmiotu umowy leasingu, zmiana wysokości opłat leasingowych.

Z uwagi na cel wprowadzenia omawianego przepisu (charakter antyabuzywny) należy dodać, że istotną okolicznością dla oceny tego, czy w danej sytuacji zmiana umowy powinna zostać zakwalifikowana jako zmiana skutkująca koniecznością stosowania nowych regulacji jest to, czy taka zmiana umowy wpływa na skutki podatkowe związane z rozliczeniem umowy leasingu, najmu, dzierżawy itp. (w stosunku do stanu przed zmianą umowy). W szczególności jest tu istotny wpływ takiej zmiany na wysokość możliwych do zaliczenia przez podatnika kosztów uzyskania przychodów.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że zmiana umowy leasingu z powodu COVID-19, która nie wpłynie na wysokość możliwych do zaliczenia do

kosztów podatkowych rat leasingowych, a jedynie na ich przesunięcie w czasie, nie powoduje konieczności stosowania do takiej umowy nowych regulacji podatkowych.

Natomiast w przypadku zmiany wartości rat miesięcznych jest istotną zmianą umowy i wpływa na wysokość rozliczanych kosztów uzyskania przychodów nawet w przypadku, kiedy wartość wykupu samochodu osobowego oraz jego pierwotna wartość pozostają bez zmian. Zmieniając wysokość rat leasingowych, leasingobiorca zwiększy lub zmniejszy wysokość kosztów podatkowych w danym okresie.

Reasumując, w przypadku umowy leasingu zawartej w 2018 r., w której nie dojdzie do zmiany wysokości rat, a nastąpi jedynie przesunięcie w czasie spłaty rat ustalonych uprzednio w tej umowie, to do tej umowy zastosowanie będą miały przepisy obowiązujące do 31 grudnia 2018 r.

W związku z powyższym stanowisko Wnioskodawcy w zakresie ustalenia, czy podpisanie aneksu o odroczenie raty kapitałowej na 6 miesięcy będzie skutkowało faktem, że Wnioskodawca winien rozliczyć koszty tego leasingu na nowych zasadach podpisanych po 1 stycznia 2019 r., pomimo, że Spółka podpisała umowę w 2018 r., w przypadku gdy nie dojdzie do zmiany wysokości rat, a nastąpi jedynie przesunięcie w czasie spłaty rat ustalonych uprzednio w umowie leasingu zawartej w 2018 r. – jest prawidłowe.

Interpretacja dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, gdy rzeczywisty stan faktyczny sprawy będący przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie z opisem zdarzenia przyszłego podanym przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu sprawy, udzielona odpowiedź traci swoją aktualność.

Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1. z zastosowaniem art. 119a;
2. w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
3. z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej).

Powyższe unormowania należy odczytywać łącznie z przepisami art. 33 ustawy z 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 2193), wprowadzającymi regulacje intertemporalne.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ..., za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania

jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.). Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 § 1 ww. ustawy) na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała lub drogą elektroniczną na adres Elektronicznej Skrzynki Podawczej Krajowej Informacji Skarbowej na platformie ePUAP: /KIS/SkrytkaESP (art. 54 § 1a ww. ustawy), w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy). W przypadku pism i załączników wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego odpisów nie dołącza się (art. 47 § 3 ww. ustawy). W przypadku wnoszenia skargi w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii jako najwłaściwszy proponuje się kontakt z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego ePUAP.

Zgodnie z art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.